

25.000 m². Leto pozneje je odstopila mestna občina ljubljanska v najem še kos sveta za potrebe velesejma in sicer pas ob drugi strani Lattermannovega drevo-reda, ki obsega približno 13.000 m². Tudi na tem prostoru je projektiral paviljone arhitekt Costaperaria in sicer dva velika v razstavne namene z označbo K in L, ter restavracijski paviljon in manjši vinotoč. Poedinci so zgradili v severozapadnem delu tega pasu manjše paviljone za vinotoče in kavarnice in tako je nastalo poznano velesejmsko zabavišče, medtem ko sta paviljona K in L služila razstavnim namenom. Leta 1925. je Drž. Higieniski zavod v Ljubljani najel enega teh dveh paviljonov (L) ter uredil v njem poučno in dragoceno higienisko razstavo, ki je bila občinstvu dostopna preko vsega leta, torej tudi izven okvira vsakoletnih velesejmskih prireditev. Na žalost je požar, povzročen od strele, upepelil v poletju leta 1932. ta paviljon in uničil s tem tudi higienisko razstavo. Od tedaj nimamo v Ljubljani več higienskih razstav.

Vsi do takrat zgrajeni razstavnih paviljoni so iz lesa in provizoričnega značaja. Postavljeni so bili na slabe temelje, kanalizacije ni še bilo, elektrovioli le provizorni in manjkali so hidranti. Ko se je izkazala živa potreba, da mora ostati velesejem Ljubljani ohranjen kot trajna, koristna ustanova, smo ojačili vse temelje lesenih razstavnih zgradb, preuredili upravno poslopje, kanalizirali razstavišče, napeljali nove elektro-vode in deloma plinovode, izvedli drenažo do kraja in namestili več hidrantov. Po tej preureditvi je bilo pričakovati, da bo razstavišče s svojimi razstavnimi paviljoni uporabno še vrsto let. Toda kljub izvedenim popravilom je bilo vzdrževanje zgradb težavno in drago. Od časa do časa je napadla les, ki je bil v neposrednem dotiku z vlažno zemljo, goba, strehe, pokrite z lepenko, so zahtevale neprestanega popravila in mazanja, zgradbe same pa smo tudi morali vsako leto beliti in pleskati, kar je veljalo pri ogromni površini veliko denarja.

Ob desetletnici obstoja Ljubljanskega velesejma leta 1930. smo zgradili na razstavišču še dva razstavna paviljona z označbo M in N. Tedaj smo imeli na velesejmu devet velikih razstavnih paviljonov. Novozgrajena dva paviljona že nista bila več provizornega zna-

čaja, marveč se je izvedla izgradnja v kombinaciji lesa in betona, za kritino pa smo porabili cementne plošče.

Že štiri leta nazaj smo se pripravljali na modernizacijo razstavišča in gradnjo novih trajnih razstavnih stavb. Dolgoletna praksa uporabnosti in smotrnosti razstavnih zgradb, kakor tudi študij modernih razstavišč v inozemstvu je bil še neploden, ker so nam primanjkovala potrebna denarna sredstva. Kljub štednji se je naš gradbeni fond le počasi večal in šele v letu 1938. in 1939. smo smeli upati, da pristopimo k izvršitvi naših načrtov. Konec leta 1939. smo storili prvi korak in povabili, ko nam je mestna občina ljubljanska določila nove regulacijske črte sedanjega razstavišča, pet projektantov za izdelavo osnutkov za preureditev razstavišča in novogradnjo trajnih razstavnih zgradb ter velike dvorane, ki naj služi tudi za razne prireditve, koncerte, festivale, kongrese itd. preko celega leta. V našem povabilu smo prosili projektante, da pri izdelavi projektov upoštevajo naše praktične izkušnje zadevno uporabnosti zgradb in v svrhu štednje tudi delno uporabo materiala sedanjih paviljonov, zlasti lesa in stekla. Na naše povabilo smo prejeli štiri osnutke in jih predložili v skrbno oceno ocenjevalni komisiji strokovnjakov. Ta komisija je prisodila osnutku projektanta g. ing. arh. Vinka Glanza 29,37 od 34 dosegljivih točk. Projektu ing. arh. Stanka Rohrmanna in ing. arh. Lado Khama je bilo prisojenih 16,4 točk, projektu g. arh. Jože Mesarja 15,6 točk in projektu g. ing. arh. Milana Severja in ing. arh. Niko Bežka 14,83 točk. Ocenjevalna komisija je predvidela še nekaj korektur Glanzovega projekta, ki je iz gospodarskih ozirov ekonomije v izrabi zemljišča, danih konstrukcij, jasnosti koncepcije in enostavnosti, najbolj primeren za izvedbo. Korigirani Glanzov projekt smo predložili mestnemu gradbenemu uradu v principiarno odobritev.

Čim se zaključi 10. junija letošnji pomladanski velesejem, želimo takoj pristopiti k izvedbi gradnje novih razstavnih zgradb in preureditve razstavišča in upamo, da nam vojna vihra, ki divja v zapadni Evropi, prizanese, da lahko v miru izvršimo načrte in v letu 1941. presenetimo Ljubljano in Slovenijo z novim, modernim razstaviščem.

K članku:

Rudolf Andrejka:
ZGODOVINA GOSTILNE
»PRI ŠESTICI«
V LJUBLJANI

ŠESTICA, RESTAVRACIJSKI VRT,
SREDIŠČE

ŠESTICA V LJUBLJANI

ZGODOVINA GOSTILNE „PRI ŠESTICI“ V LJUBLJANI

RUDOLF ANDREJKA

Viri: Krstne, poročne in mrliške matice župnih uradov sv. Nikolaja, sv. Petra in Marijinega oznanjenja v Ljubljani od 1693. do 1924.; Urbarji nekdanjega imenja nemškega viteškega reda v ljubljanskem mestnem arhivu od 1738. do 1847.; Zemljiška in zastavna knjiga Kapucinskega predmestja od 1785. do 1850. v arhivu Narodnega muzeja; Seznamki ljubljanskih hišnih posestnikov od 1787. do 1877.; Zemljiška knjiga Kapucinskega predmestja, vložek 94, od 1851. do 1924.; Obrtna tabela (Gewerbstabelle) glavne občine Ljubljane 1819.—1821., v ljubljanskem mestnem arhivu, štev. 99; Uradni šematizmi ljubljanskega gubernija 1816.—1848.; Pole ljudskih štetij 1830., 1857., 1869., 1880. in 1890. v Domovinskem uradu mestnega poglavarstva v Ljubljani; Rodbinski listi rodbin Kancian in Jevnikar iz 1860.—1890. v istem uradu; Nekrolog Ivana Beliča, Jutro 1920., št. 21; Nekrolog Aleša Zalaznika, Jutro 1924., št. 159; Podatke o Alešu Zalazniku in o najnovejših spremembah pri »Šestici« je blagovoljno dala gospa Terezija Zalaznik.

Na nekdanji Dunajski, danes Tyrševi cesti v Ljubljani stoji, označena s hišno številko 8, med Agnolovo (štev. 10) in Piccolijevo (štev. 6) hišo enonadstropna hiša št. 8 s 7 moderno fasadiranimi okni v prvem nadstropju, širokim, precej nizkim hišnim vhodom starinskega kova v pritličju in 4 manzard-

nimi izgradki na široki, z bobrovci pokriti strehi. Poseben značaj daje hiši restavracija, ki zavzema skoraj vse prostore v pritličju, a se razteza tudi na majhen, čedno urejen gostilniški vrt, ki ga obdajajo zidane verande in lože, na desni pa veliki stekleni salon, tako da je ves prostor na dvorišču do skrajnosti izkoriščen.

To je starodavna »Šestica«, ena najbolj znanih in priljubljenih gostiln iz časov stare Ljubljane.

O njej in njenih lastnikih je le malo znanega in še to znanje ne sega za več kot 70 let nazaj — do Beličevega in Jevnikerjevega rodu — dočim so prejšnji rodovi, ki so tu stanovali in delovali, že davno prešli v pozabljenje.

Gostilna in hiša »pri Šestici« sta dobili svoje ime, kakor bo pozneje v podrobnem razloženo, po hišni številki 6, ki je bila na hiši skoraj tri četrt stoletja (1805.—1877.). Vendar je gostilna mnogo starejša, ker se omenja že l. 1776.; hiša pa stoji, vsaj kar se tiče pritličnih in kletnih prostorov, najmanj 270 let.

Njena podoba iz l. 1670. se je ohranila v Valvasorjevi pregledni sliki mesta Ljubljane (XVII. list, št.

ŠESTICA, RESTAVRACIJSKI VRT, LEVI DEL Z „LOŽAMI“

339), ki jo je dr. France Stelè l. 1928. priobčil.¹ Našo hišo najdemo v njegovi knjigi na sliki št. 38, ki kaže Dunajsko cesto in Avguštinsko (današnjo Frančiškansko) ulico. Tam, kjer se je cepila ta ulica od Dunajske ceste, je bil takrat še ves svet na desno in levo nezazidan tje do naše hiše. Na mestu današnje Hipotekarne banke (št. 4) in Piccolijeve hiše (št. 6) so se razprostirale njive in vrtovi, zavarovani z 2 m visokimi lesenimi plankami zoper uhajanje s ceste.

Na levem koncu te ograje, ločena od nje s širokim uvozom na dvorišče, je stala nizka, s slamo ali škodljami krita pritlična hišica brez dimnikov, ki je gledala s tremi okni na cesto in imela hišna vrata na levem koncu. Hiše se je držala ob cesti, v isti strešni višini, še druga zidana stavba, toda brez oken in z enim samim vhodom s ceste, najbrže hlev ali posebno gospodarsko poslopje. Za hišo je bilo majhno, z rantami ograjeno dvorišče, na obeh straneh obdano s skednji in šupami. Vse skupaj napravlja vtis skromne kmetijske domačije, kakršne nahajamo še tu pa tam na cestah v ljubljanski okolici.

Ta kmečka domačija je bila predhodnica današnje Šestice.

Nje se je tesno držala še druga, podobna hiša, v kateri spoznamo predhodnico nekdanj Holzerjeve, danes Agnolove hiše števil. 10. Kakor danes, tako je ločil to hišo že za Valvasorjevih časov od sosednih hiš na levi širok, ulici podoben presledek, od katerega se je izgubljala poljska pot med njivami in vrtovi proti današnji Kolodvorski ulici.

Splošni položaj obeh hiš se do danes ni bistveno spremenil, le da je izginil pri predhodnici Šestice s časom hlev ob cesti in se je za toliko podaljšalo hišno poslopje. Kdaj se je to zgodilo, ali sredi 18. stoletja, ko se je vselil v hišo namesto kmeta obrtnik, ali šele v začetku 19. stoletja, ko je obrtnika v hiši zamenjal trgovec, se ni dalo točno dognati.

Ko se je izvršilo l. 1770. v Ljubljani v zvezi z ljudskim štetjem prvo oznamovanje hiš s številkami,²

¹ Prim.: France Stelè, Valvasorjeva Ljubljana 1928. Posebni ponatis iz Glasnika Muzejskega društva za Slovenijo.

² To oznamovanje se ni vršilo po posameznih ulicah, ampak po celih mestnih okrajih (notranje mesto in predmestja). V Kapucinskem predmestju, kamor je spadala Dunajska cesta (Hauptstrasse, via regia), se je začelo

je dobila naša hiša številko 17, sosedna (takrat Novakova) hiša na levi pa številko 18. Na desni je bil svet do Frančiškanske ulice še vedno nezazidan, kar se vidi iz tega, da je bila naslednja številka (16) na gostilni pri Slonu, ki pa je stala že onkraj Frančiškanske ulice na voglu Dunajske ceste in Slonove (danes Prešernove) ulice.

Leta 1805. se je izvršilo v Ljubljani drugo, natančnejše številjenje hiš.³ Pri tej priliki je dobila naša hiša številko 6, sosedna (tedaj Sadarjeva) gostilna na levi pa številko 5. Kot sosedna na levi se je pojavila Glasbichlerjeva, potem (od 1795.) Jožef Savinšekova hiša ali pa pristava s številko 7, stoječa sredi vrta, odmaknjena od Dunajske ceste. Vogel med Dunajsko cesto in Frančiškansko ulico pa je bil še vedno nezazidan.⁴

Po novi številki 6 so začeli Ljubljanci klicati sprva gostilno, potem pa tudi hišo za »šesticco« ali v tedanjem pokvarjenem ljudskem narečju za »zeksar-co«, njenega gostilničarja pa za »zekserbirta«. Ta vzdevek je ostal hiši in gostilni skozi celo 19. stoletje, daši je dobila ob tretjem prešteviljenju l. 1877. hišno tablico z napisom Dunajska cesta 10, leta 1900. pa številko 8, ki jo ima še danes.⁵

Hiša »pri Šestici« je bila, kakor kaže njena podoba iz l. 1670., prvotno kmetijska domačija. To potrjujejo tudi podatki o njenih prvih posestnikih v mestnih urbarjih in ustrezajoči jim vpisi v maticah šempetrske župnije. A že l. 1738. je hiša v lasti orglarja, l. 1747. pa pekovskega mojstra, dokler ne pride l. 1776. na krčmarja. To leto veljaj torej do nadaljnjega za *začetno leto gostilne pri Šestici*.

Verjetno je, da so menjajoči se poklici lastnikov vplivali na spremembe v prvotno kmetiskem značaju

oznamovanje na spodnjem koncu današnjega Kongresnega trga (pri dvorskih ali fištamskih vratih) in šlo, držeč se vedno na desno, po Kapucinski (danes Wolfovi) ulici čez Marijin trg v Slonovo (danes Prešernovo) ulico, od tod po Dunajski cesti do Ajdovščine in do »Novega sveta« na današnji Gosposvetski cesti; tam se je obrnilo in šlo po desni strani Dunajske ceste mimo samostana klarisinj v Nunsko (danes Schellenburgovo) ulico, od tod pa spet nazaj v Slonovo in Kapucinsko ulico, dokler ni doseglo kapucinskega samostana (na mestu današnje Zvezde).

³ Leta 1805. so številili hiše Kapucinskega predmestja od nasprotnega konca, t. j. od samostana usmiljenih bratov na Ajdovščini in oznamovali, držeč se vedno leve strani, sprva hiše na Dunajski cesti (zato ima naša hiša tako nizko številko), zavili v Frančiškansko ulico in od tod nazaj k Slonu na Dunajski cesti, nadaljevali od tod številjenje po Slonovi ulici, Marijinem trgu in Gledališki (= Wolfovi) ulici do Kapucinskega (= Kongresnega) trga, obšli uršulinski samostan in prišli nato spet v Gledališko ulico, Marijin trg in Slonovo ulico, od koder so krenili v Nunsko (= Schellenburgovo) ulico, iz nje pa mimo vojaškega oskrbovališča (prefonta) po levi strani Dunajske ceste navzgor do Ajdovščine, od tod po Celovski (= Gosposvetski) cesti do Novega sveta in nazaj do samostana usmiljenih bratov.

⁴ Ta vogel je bil zazidan šele okoli 1832. s poslopjem Grumnigove hiše, današnje Hipotekarne banke.

⁵ Številjenje l. 1877. se ni več izvajalo po mestnih okrajih, ampak po ulicah, ki so istega leta dobile določna imena in ulične table. Dunajska cesta se je pričela od križišča s Slonovo ulico. Leva stran je dobila lihe, desna pa sode številke. Hotel Slon je dobil zaradi dvojnega vhoda številki 2 in 4, Grumnigova hiša na voglu Frančiškanske ulice števil. 6, sosedna Schobrova števil. 8, naša Šestica pa števil. 10. Ko se je l. 1900. odpravila dvojna številka na hotelu Slonu, je nazadovala tudi številka na Šestici od 10 na 8.

naše hiše, zlasti glede hlevov, skednjeve in šup. Kdaj je iz pritlične hišice nastala enonadstropna, z opeko krita meščanska hiša, se ni dalo dognati, vendar pa smemo s precejšnjo verjetnostjo sklepati, da se je to zgodilo l. 1821., ko je postal nje lastnik bogati žitni trgovec, ki bi ne zdržal s svojo pomeščanjeno rodbino v starih, temnih pritličnih prostorih ob hrušču in trušču, ki je navaden v kmetijskih gostilnah. Ker kmetiška je ostala naša gostilna skoraj do konca 19. stoletja; nekaj mestnega obeležja so začeli vanjo zanašati šele od l. 1860. številni postrežki in izvoščki, pozneje (od 1890.) tudi obrtniki.

Razvoj in rast »Šestice« bomo najbolje spoznali, če si ogledamo posamezne rodove, ki so tu bivali in gospodarili. Posrečilo se je, dognati jih za dobo 250 let.

1. PRVI LASTNIKI

Starih lastnikov naše hiše bi zaman iskali v običajnih urbarjih »Staromestnega imenja in predmestij ljubljanskih«, to pa zato, ker je bila ta hiša, kakor mnogo drugih na Dunajski cesti in v poznejšem kolo-dvorskem okraju, podložna komendi križevniškega reda (Deutsche Ritterordens-Kommende) v Ljubljani. L. 1738. pa je ljubljanski magistrat odkupil večje število posestev tega reda, med katerimi je bila tudi predhodnica Šestice. Vse te hiše, domce in posestva je vodila mestna uprava od 1738. do 1847. v posebnem urbarju, ki je imel naslov »Urbar der kommandischen gewesten magistratischen Gült«, torej »urbar o imenju, ki je bilo prej last (križevniške) komende.«

V tem urbarju je za l. 1738. naveden 9. po vrsti kot lastnik domca pri Sv. Janezu⁷ (Hofstat bey St. Johannes) Janez Miha Stainhoffer, orglar (Orgelmacher), pripisano pa je, da je bila prej lastnica domačije Marina Grmek (Marina Germikhaukha). Hiša se označuje v vseh urbarjih kot »eine Hofstat, wovon das Sterberecht mit 15 fl. und bey Verkauf der 10. Pfennig zu entrichten«, torej kot domačija, od katere je odrajtovati umrline 15 goldinarjev, pri prodaji pa deseti penaz.

Najstarejši izpričani hišni lastniki na domačiji, ki je bila v uvodu podrobneje opisana, so bili Grmekovi. Bili so, kakor potrjuje slika njihovega domca v Valvasorjevih risbah, brez dvoma kmetje. Kako daleč sega ta rod nazaj, se iz urbarjev ne da ugotoviti. Tu nam priskočijo na pomoč krstne in poročne matice župnije Sv. Petra. Iz njih je razvidno, da se je dne 12. marca 1693. poročil Martin Grmek (Germek) z Marijo Novak, hčerko tkalca Matije Novaka »ex suburbio«, t. j. iz šempetrskega predmestja ter imel z njo od 1694. do 1705. sinove Petra, Filipa Jakoba, Jurja in hčerko Katro.

Ker je krstno ime Grmekove žene isto kakor v urbarjih (Marija in Marina je isto ime), smemo skle-

⁶ Za te in naslednje podatke iz mestnih urbarjev se zahvalim gospodu mestnemu arhivarju Vladislavu Fabjančiču.

⁷ Tako se je klical nekdanji vel severni del poznejšega Kapucinskega in zapadni del Šempetrskega predmestja. Ime pri sv. Janezu prihaja od prastare cerkvice sv. Janeza Evangelista, ki je stala že l. 1275. na križišču Sv. Petra ceste in današnje Vidovdanske ceste, a se je morala l. 1554. na višji ukaz podreti, da ne bi dajala zavetja Turkom, oblegajočim Ljubljano. (Prim.: Vrhovec, Zgodovina Šempetrske fare L. M. S. 1903., 18, in Nestor-Vrhovnik, Iz stare Ljubljane, Jutro z dne 27. novembra 1923.)

ŠESTICA, RESTAVRACIJSKI VRT, DESNI DEL PROTI SALONU

pati, da je bil Martin Grmek vsaj od l. 1693. lastnik pričujoče domačije, ki je po njegovi smrti prešla na vdovo Marino Grmekovo. Zakaj niso sinovi prevzeli domca, iz virov ni razvidno. V šempetrskih maticah se od 1705. izgublja vsaka sled za tem rodом.

Leta 1738. je vpisan v urbarjih za lastnika prejšnje Grmekove domačije orglar Janez Miha Stainhoffer. Bival in deloval pa je vsaj že 15 let prej v Ljubljani, ker je bil že l. 1723. sprejet med meščane.⁸ Prišel je v Ljubljano, kakor je razvidno iz sprejemnega dekreta, iz Westfalskega (von Westfallien). Tistega leta se je nemara tudi poročil. Iz zakona z ženo Katarino Terezijo se mu je v notranjem mestu l. 1724. rodila hčerka Klara Ivana, l. 1726. pa sin Janez Jožef Adam Stainhoffer. Obema sta bila za botra Janez Jurij Spämdel (Sprändl) in opatinja mekinjskega samostana, Doroteja Sidonija grofica Gallenberg.⁹ O nadaljnji usodi rodbine ni nič znanega, samo to vemo, da je njena hiša na Dunajski cesti že l. 1744. prešla v last Primoža Goloba, peka in meščana v notranjem mestu. Janez Miha Stainhoffer je tri leta pozneje umrl (dne 24. aprila 1747.).

2. GOLOBI

Primož Golob, novi zastopnik rodu, ki je odslej pol stoletja gospodaril v bivši Stainhofferjevi hiši, je bil po poklicu pek. Že l. 1723. ga najdemo v notranjem mestu, kjer se je bil dne 9. maja 1723. poročil z Marijo Magdaleno, vdovo po Luki Lushkottinu. Za priči sta mu bila Martin Rakovec, pek v Špitalski ulici in Matija Zavrč (Sauritsch), kramar v Kapucinski (Wolf-fovi) ulici. Leta 1724. je bil Golob sprejet med ljubljanske meščane,¹⁰ dne 23. januarja 1730. pa se je drugič poročil z Uršulo Repnik. Iz tega zakona se mu je rodilo med 1730.—1751. devet otrok, katerim so bili za botre veliki trgovec Jernej Čebulj (Zebull) in Ana Marija Snedic (Snediz), žena pekovskega mojstra, oba v Špitalski ulici. Ker so bili tudi v Ljubljani do konec 18. stoletja za botre bližnji sosedi, smemo

⁸ Prim.: Gratzy, Laibachs Bürgerschaft von 1720—1786 v MMK XVI, 1903., stran 73.

⁹ Krstne matice stolne župnije sv. Nikolaja. Botrinstvo opatinje mekinjskega samostana kaže na izvestne zveze s Stainhofferjem. Morda je postavil v Mekinjah cerkvene orgle?

¹⁰ Gratzy, Laibachs Bürgerschaft, stran 73. in 87.

sklepati, da je imel Golob vsaj že od l. 1730. svojo pekarno v špitalski ulici in to verjetno v hiši krojača Lovrenca Scheutha, ki je bila prizidana Meščanskemu špitalu. (Njene hišne številke so bile od 1770. do 1805.: 239, od 1805. do 1877.: 272, od 1877. do 1896.: 8. Hiše ni več, ker je bila l. 1897. po potresu podrta.) Primožu Golobu se je medtem blagostanje tako povečalo, da je mogel l. 1740. kupiti Scheuthovo hišo, v kateri je izvrševal svojo obrt do smrti (1772.). Podedoval jo je njegov najmlajši sin Lovrenc, od katerega je leta 1786. prešla na kirurga Jožefa Panoša.¹¹

Lovrenc Golob, rojen dne 8. avgusta 1751., je po očetu Primožu prevzel tudi njegovo hišo na Dunajski cesti. V nasprotju z očetom pa se označuje v seznamih novih meščanov iz l. 1776. za krčmarja (Wein-schänk) in ne za peka. Verjetno je imel gostilno le na Dunajski cesti, ker je tam tudi stanoval. Poznejša šestica je bila torej vsaj že l. 1776. gostilna.

Januarja 1776. se je Lovrenc Golob poročil z Marijo pl. Schiller. Iz tega zakona so se mu na Dunajski cesti med 1781. do 1785. rodile hčerke Alojzija Marija in Marija Jožefa, katerim sta bila za botra mitničar Miklavž Rozman, ki je stanoval na nasprotni strani Dunajske ceste, in Pavel Jožef Semen, kresijski kanclist.

Po smrti Lovrenca Goloba (1790.) je njegova vdova Marija Golob prodala dne 18. junija 1794. hišo na Dunajski cesti Jakobu Debelaku, magistratnemu ekspeditorju, registratorju in taksatorju, stanujočemu v Slonovi ulici 43 (danes nova hiša Prešernova ulica 5) za 3400 fl. Kupil jo je za svojo ženo Marijo Terezijo Debelak, ki je pa bila kot lastnica prepisana v zemljiško knjigo Kapucinskega predmestja šele 27. februarja 1798.

3. DEBELAKI

Rod Debelakov izvira iz vasi Rudno v Selški dolini. Tam, na vznožju mogočne Jelovice, se je rodil Jakob Debelak dne 21. julija 1758. kot sin želarja Antona Debelaka na hišni številki 27. Pohajal je ljubljansko normalno in morda še kak razred gimnazije. Okoli 1785. je stopil v službo pri ljubljanskem magistratu in postal vsaj že l. 1788. vodja mestnega ekspedita in registrature, dne 29. julija 1791. pa ljubljanski meščan.

Dne 2. julija 1789. se je pri frančiškanih poročil (priče: Jožef Golmajer, mestni svetovalec, in Jožef Semen, kresijski tajnik) s 4 leta starejšo Marijo Terezijo Luzner, hčerko premožnega gruntarja Pavla Luznerja iz Dolenje vasi pri Selcih in njegove žene Elizabete roj. Semen, iz fužinarske rodbine Semenov v Železnikih. Po smrti Pavla Luznerja se je njegova vdova Elizabeta vdruživši (1758.) poročila z Lovrencem Dolencem, pisarjem loškega gospostva in imela z njim sina edinca Janeza Dolenca, roj. 1761., ki je med 1776.—1777. pohajal ljubljansko gimnazijo ter postal pozneje v Dolenji vasi bogat trgovec z deželnimi pridelki. Bil je v stalnih stikih s svojo polsestro Marijo Terezijo Debelak ter ji omogočil najbrž tudi

nakup hiše na Dunajski cesti 17 in šolanje njenega sina Antona Debelaka.¹²

Od Debelakovih otrok se je njegova hčerka Ana Debelak, roj. l. 1793., poročila l. 1817. s posestnikom in fužinarjem Jakobom Jalenom v Kropi 90, ko je leto poprej podedovala po stricu Janezu Dolencu njegovo lepo posestvo v Dolenji vasi, sin dr. Anton Debelak (pozneje se je pisal za Debellacka), rojen dne 13. avgusta 1794. v Slonovi ulici 43, pa je po končanih pravnih študijah vstopil v finančno službo v Ljubljani, bil od 1830. do 1835. fiskalni adjunkt, 1836. namestnik kameralnega (= finančnega) prokuratorja, in postal l. 1837. finančni prokurator in gubernijski svetnik v Ljubljani.

V svoji novi hiši na Dunajski cesti 17 so Debelakovi vsekakor vodili gostilno naprej, niso pa dolgo stanovali v hiši, ampak se že l. 1797. izselili, najbrž zaradi neugodnih stanovanjskih razmer v takratni še pritlični hiši.

Leta 1797. je Debelakovo rodbino zadel hud udarec z nenadno, tragično smrtjo Jakoba Debelaka. Skrb za vzgojo otrok in morda tudi druge denarne težave so trle vdovo Marijo Terezijo, od katere je hiša dne 6. julija 1808. prešla na njenega nedoletnega sina Janeza Debelaka, roj. l. 1791. Ta jo je dne 10. decembra 1819. z vrhom in skladišči prodal za 3300 fl. žitnemu trgovcu Antonu Kancianu.

4. KANCIANI

Od kod izvira ta rod, ni znano. Ljubljancani niso bili. Tudi niso nikdar postali ljubljanski meščani. Njih edini zastopnik Anton Kancian, roj. okoli l. 1781. neznano kje kot sin trgovca Matije Kanciana in Marije Zetter, je izvrševal že od l. 1816. trgovino z žitom v Simon Jalenovi hiši na Dunajski cesti 2 (danes Verovškova hiša št. 16).

Dne 12. januarja 1818. se je pri frančiškanih poročil s Katarino Slamnik, hčerko Matije Slamnika, vodje državnega pečatnega urada (Siegelgefällsamt) in Ivane pl. Montignoni. Za priči sta bila profesor Janez Kersnik in policijski komisar Gašper Kremžar.

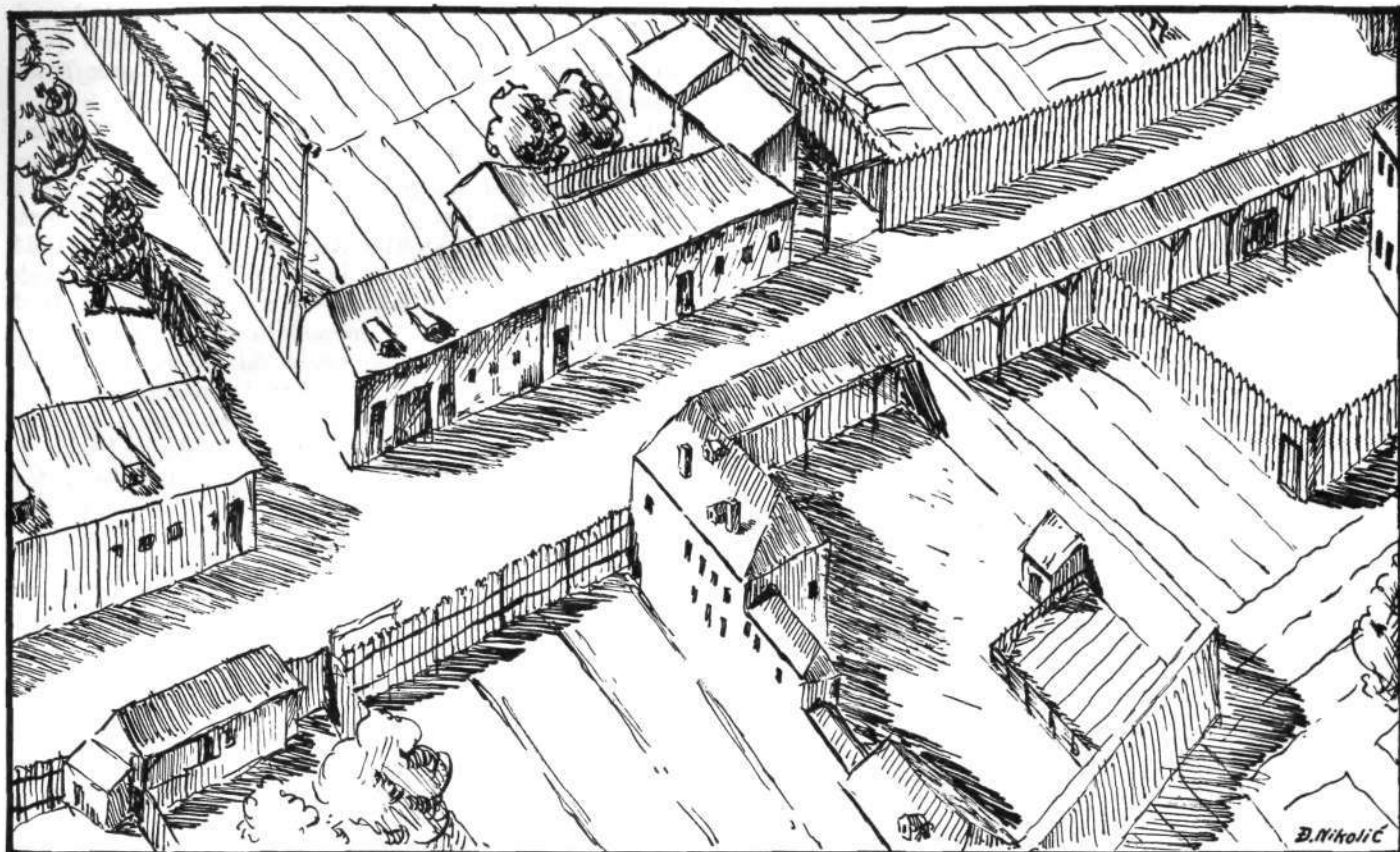
Kmalu po nakupu Debelakove hiše na Dunajski cesti 6 (nova številka od l. 1805., glej zgoraj!), ki pa se je v zemljiški knjigi prepisala na njega šele januarja 1821., se je lotil Kancian raznih bistvenih preuredb pri svoji hiši, med katere je spadalo tudi povišanje hiše na eno nadstropje in preureditev starih kašč v posebna skladišča za žito in deželne pridelke.

Gostilno je vodil že izza l. 1806. Matevž Klobovs, roj. l. 1850. v Poljanah nad Škofjo Loko. Bil je prvi »šestičar« (»Sechserwirt«), saj se je hišna številka 6 pojavila na hiši že l. 1805. Kmalu po Kancianovem priходу pa je najem gostilne odpovedal, ker je februarja 1820. prevzel pivovarno svojega sorodnika, dr. Blaža Klobovsa (Klobusa) v Gradišću 3 (danes Vegova ulica 8). Več o tem glej v izčrpnih Fabjančičevi razpravi: Procvit pivovarstva v Ljubljani v 18. in 19. stoletju, »Kronika slovenskih mest« 1938., IV, stran 220.

Gostilna »pri šestici« se je tudi po Klobovsovmu odhodu nadaljevala, seveda na Kancianovo ime, toda z najemniki.

¹¹ Prim. mojo razpravo Trgovska zgodovina špitalske ulice v Ljubljani, Trgov. tovariš 1935., stran 85.

¹² Prim. mojo knjigo: Selški predniki dr. Janeza Ev. Kreka 1932., stran 28—32.

LJUBLJANA, DEL TYRŠEVE CESTE PO SLIKI IZ OKOLI LETA 1660. V VALVAZORJEVI ZBIRKI

Anton Kancian je umrl dne 16. maja 1844. Hišo je zapustil ženi Katarini, ki pa je morala hčerkama Vilibaldi in Matildi izplačati po 2500 fl., za tedanje čase kar lepe vsote. Vilibalda se je l. 1847. poročila s Karlom pl. Leitnerjem, mlajša hčerka Matilda pa dne 26. oktobra 1851. z računovodjo deželnega stavbnega ravnateljstva (k. k. Provinzial-Baudirektion), Antonom Jevnikarjem. Po materini smrti (1. februarja 1863.) je Matilda Jevnikar podedovala hišo in gostilno pri Šestici in jo obdržala v svoji lasti do smrti.

5. JEVIKARJI

Anton Jevnikar (Jeuniker) se je rodil dne 13. novembra 1814. na Sv. Petra cesti 96 (poznejša številka 25) v stari gostilni »Pri mlinskem kamnu« kot sin premožnega posestnika in gostilničarja Janeza Jevnikarja in Marjane, roj. Mazovic.

Jevnikarji so bili star slovenski gostilničarski rod, ki se je bil sredi 18. stoletja preselil v Ljubljano in sprva krčmaril na Poljanah. Antonov ded, Janez Jevnikar star., je prišel l. 1765. v last gostilne na Sv. Petra cesti ter postal l. 1778. ljubljanski meščan.¹³ Z zaporednimi ženitvami (1765. z vdovo Nežo Bregar, 1768. z Marjano Rotar) in z dohodki iz gostilne si je pridobil toliko, da je mogel svojemu sinu iz drugega zakona, Janezu Jevnikarju ml., l. 1799. zapustiti poleg gostilne že lepo premoženje. — Iz tega rodu izvira nemara tudi dr. Anton Jeuniker, ki je bil od l. 1799.

v Ljubljani sprva polanjski zdravnik, od 1803. okrožni fizik, dokler ni postal za francoskega medvladja novembra 1810. 2. profesor interne medicine na medicinski fakulteti. Od 1814.—1817. je bil ravnatelj ljubljanske bolnišnice, od 1817. do 1837. pa gubernijski svetnik in protomedik primorskega gubernija v Trstu.

Janez Jevnikar ml., roj. dne 8. oktobra 1780. v Ljubljani, je znal množiti podedovano premoženje z zemljiškimi nakupi, tako da ga označujejo frančiškanske župne matice ob poroki z Marjano Mazovic iz Zagorja o. S. (27. novembra 1809.) za zemljiškega posestnika (Realitätenbesitzer). Dne 24. oktobra 1801. je postal meščan.¹⁴ Ugodne premoženjske razmere so vplivale tudi na vzgojo in nadaljnje življenjsko stanje njegovih otrok. Starejši Janezov sin Vincenc je študiral pravo in postal sprva (1848.) pripravnik okrajnega urada v Kranju, pozneje (1856.) pa predstojnik okrajnega urada v Vipavi, kjer se je (1858.) poročil z Emo pl. Schivitzhofen. Janezovo hčerko Marijo Jevnikar je l. 1856. vzel za ženo Pavel Bertonec, ingrosist državnega knjigovodstva v Zagrebu, po rodu iz Selc nad Škofjo Loko.

Tudi mladi Anton Jevnikar je pohajal ljubljansko gimnazijo, vendar svojih študij ni nadaljeval, ker je že z dvajsetimi leti našel zaposlitev pri deželnem stavbnem ravnateljstvu (k. k. Provinzial-Baudirektion), kjer ga najdemo med 1834. do 1840. kot pisar-

¹³ Gratzy, Laibachs Bürgerschaft von 1720—1786, MMK 1903., stran 87.

¹⁴ Imenik meščanov stolnega mesta Ljubljane od leta 1756. do leta 1899., Ljubljana 1899., stran 18, zaporedna številka 273.

IVAN BELIČ, BIVŠI OBČINSKI SVETNIK

niškega pripravnika, 1841. do 1847. kot kanclista, od 1848. do 1857. kot računovodjo. L. 1868. je bil že v pokoju.

Bil je dvakrat oženjen: v prvem zakonu (13. januarja 1845.) s Teklo Pesiak, hčerko velikega trgovca Simona Pesiaka¹⁵ v Križevniški ulici, s katero je imel hčerko Ido, roj. l. 1845., ki se je pozneje poročila s trgovcem Jožefom Ferschem v Ptuju, v drugem zakonu (26. oktobra 1851.) pa z Matildo Kancian, roj. l. 1834., hčerko takrat že umrlega žitnega trgovca in lastnika Šestice, Antona Kanciana. Iz tega zakona je bilo 9 otrok, od katerih je najstarejši, Gustav Jeuniker, roj. l. 1852., postal trgovec na Dunaju in tam l. 1886. umrl, Anton Ernest, roj. l. 1853., pa trgovec z galanterijskim blagom v Kancianovi hiši na Dunajski cesti 6 (od 1880. do 1904.). Od ostalih Antonovih sinov živi še Anton Jeuniker ml., roj. l. 1860., kot upokojen podpolkovnik v Ljubljani.

Vzlic poroki z Matildo Kancian pa Anton star. ni postal lastnik Šestice, ki je ostala v lasti njegove tašče Katarine Kancian, po njeni smrti pa prešla na njegovo ženo Matildo Jeuniker.

Za lokalno ljubljansko zgodovino je Anton Jeuniker pomemben zaradi zaslug, katere si je pridobil za razvoj ljubljanskega gasilstva. Že mnogo let pred ustanovitvijo ljubljanskega prostovoljnega gasilskega društva je organiziral požarno obrambo v Ljubljani in »ni ga bilo požara, katerega bi ne bil pomagal gasiti« (Laibacher Zeitung z dne 26. marca 1872.). V priznanje teh zaslug je prejel že 12. avgusta 1858.

¹⁵ O Simonu Pesiaku prim. moj članek v Slov. biograf. leksikonu VI, 1935., stran 314—316.

diplom takse prostega meščanstva, podpisan od podžupana Ivana Guttmanna. Ko je dne 26. marca 1872. umrl, so mu ljubljanski gasilci pod vodstvom Franceta Doberleta priredili veličasten pogreb.¹⁶

Tudi Jeunikerji so stanovali, kakor pred njimi Kanciani, v prvem nadstropju Šestice. Spodnji prostori pa so slej ko prej rabili v obrtne namene. V prostorih poznejše galanterijske trgovine Ernesta Jeunikerja je imel steklar Alojzij Pauschin od l. 1864. svojo zalogo stekla, a se je l. 1872. preselil v svojo novokupljeno hišo v Gledališki ulici 43 (danes Wolfova ulica 6), ker mu je predsedalo gostilniško vrvenje na dvorišču, kjer je imel svoje skladišče. Gostilno je vodil na račun Matilde Jeuniker (koncesijska listina z dne 23. januarja 1864.) sprva Luka Čadež, za njim pa bivši tesar Matija Olip, po rodu iz Radovljice.

Po smrti Antona Jeunikerja je ostala vdova Matilda z doraščajočimi mlajšimi otroki v svoji hiši. Gostilno ji je vodil v tem času (do 1880.) Jožef Mavc, po rodu iz Plešivice pri Tomišlju.

Po smrti Matilde Jeuniker (8. oktobra 1879.) je »Šestico« podedovalo vseh njenih 9 otrok. Ker se je večina dedičev odselila drugam, zlasti pa, ker hiša ni donala toliko, da bi se vsem izplačali dedni deleži, so Matildini otroci sklenili, da hišo prodajo. Kupec se je našel v osebi Janeza Beliča, ki je kupil hišo z gostilno in vrtom dne 4. julija 1889. za 27.500 fl.

V njej je obdržal Matildin sin Ernest Jeuniker še trgovski lokal na desni od gostilne do svoje smrti (1904.), iz stanovanja v 1. nadstropju pa se je že okoli 1896. izselil, da napravi prostor Beličevim.

6. BELIČI

Ivan Belič se je rodil dne 27. decembra 1859. na Viču (pri Gorjancu). Bil je sprva ključavničar. Okoli l. 1882. se je poročil z Ano Ogrin iz Tržiča, s katero je imel 3 sinove in 4 hčerke. Od teh je najstarejšo Ano l. 1907. vzel Jožef Proháska, učitelj pri Glasbeni matici, Ivanka l. 1908. zasebni uradnik Karl Wardo, Hedvigo (Iko) pa l. 1910. takratni asistent in današnji višji inšpektor državnih železnic v p., Pavel Ješe. Od sinov je postal Pavel Belič, roj. l. 1886., strojni inženir, bil pred vojno 1914. do 1918. v Charlottenburgu pri Berlinu, po zlomu Avstrije pa se je vrnil v Ljubljano in vstopil v službo pri Strojnih tovarnah in livarnah. L. 1932. je dobil namestitev pri premogovniku v Libojah v Savinjski dolini.

Poslopje Šestice, ki je ob potresu l. 1895. mnogo trpelo, je Ivan Belič temeljito popravil in deloma preuredil. Vodil je gostilno pri Šestici osebno celih 32 let. Glavni gostje so bili v tem času razen kmetov zlasti postreščki in izvoščki, od 1910. dalje tudi obrtniki. Šestica je takrat potočila največ piva izmed vseh ljubljanskih gostiln (razen pivovarniških) ter bila v tem pogledu daleč pred Figovcem, kjer se je tedaj točilo le bolj vino (povedal gospod Jean Schrey).

Trgovino z galanterijskim in drobnim blagom, ki jo je imel v hiši trgovec Ernest Jeuniker, je vodil po njegovi smrti (1904.) njegov sin Emil. Okoli l. 1918.

¹⁶ Smrtovnica v Laibacher Zeitung z dne 27. marca 1872. navaja Antona Jeunikerja napačno za c. kr. inženirja, kar pa nikdar ni bil. Prav tako napačen je vpis v frančiškan, smrtnih maticah pri smrti Matilde Jeuniker (8. oktobra 1879.) kot »k. k. Ingenieurswittwe«.

jo je prevzel trgovec Anton Škof ter jo izvrševal tu do l. 1923.

Belič je bil l. 1912. izvoljen v ljubljanski občinski svet; l. 1913. je prišel tudi v upravni odbor Mestne hranilnice in bil od 1918. do 1919. član njenega ravnateljstva. Mnogo je tudi delal za krepkejšo organizacijo obrtništva. V njegovi gostilni so se vršila med leti 1906. do 1907. posvetovanja za osnovanje Slovenskega obrtniškega društva, ki se je avgusta 1907. res tudi ustanovilo.

Po Beličevi smrti (15. septembra 1920.) je podedovala šestico njegova hčerka Ana, poroč. Procháska. Ker pa je bil njen mož medtem poklican za profesorja na konservatorij v Prago, je prodala svojo hišo na Dunajski cesti 8 dne 28. marca 1922. Alešu in Tereziji Zalaznik za 125.000 dinarjev.

7. ZALAZNIKI

Aleš Zalaznik

Aleš Zalaznik je bil doma »pri Goščavcu« na Vrzdencu občine Horjul, od koder je izšel tudi Aleš Zalaznik, prvi slovenski slaščičar v Ljubljani.

Rodil se je Aleš Zalaznik dne 3. avgusta na Vrzdencu št. 36 kot peti izmed dvanajst otrok zemljaka Jožefa Zalaznika in Ivanke, roj. Slovše. Ko je dokončal ljudsko šolo v Horjulu, je odšel l. 1899. k stricu Jakobu Zalazniku v Ljubljano, kjer se je na Starem trgu 21 izučil pekovske in slaščičarske obrti in postal l. 1902. pomočnik.

Od l. 1904. do 1906. je služil vojake pri 7. koroškem polku v Gradcu, kjer je bil za kuharskega vodjo oficirske menaže v Eggenbergu pri Gradcu. Tu se je seznanil s Terezijo Geister iz Konjic in se z njo poročil dne 23. januarja 1907. v Gradcu. Sprva sta skupno prevzela restavracijo »Viktoria« v Göstingu pri Gradcu, potem pa je bil Aleš Zalaznik nekaj let za kuhinjskega vodjo v raznih večjih hotelih tedanje Avstrije, kjer si je pridobil tako popolno znanje v vodstvu restavracijskega obrta ko malokdo izmed njegovih stanovskih tovarišev v Sloveniji.

Leta 1909. se je vrnil v Ljubljano in prevzel vodstvo restavracijske kuhinje v hotelu Union. Tu je ostal s presledkom 1914.—1916., ko je bil mobiliziran, do l. 1920. To leto je vzel v najem restavracijo v hotelu Slon ter jo vodil do leta 1923., ko se je preselil k »Šestici« kot nje novi lastnik.

Skupaj s soprogo Terezijo je začel sedaj Aleš Zalaznik preurejati prostore in inventar gostilne »pri Šestici«, ki se je bila po smrti prejšnjega lastnika precej zanemarila in je imela samo dve majhni sobi, od katerih je služila prva za točilnico, druga pa za posebne goste.

Najprej se je lotil Zalaznik točilnice, katero je prestavil v prostore, kjer je bila do tedaj Anton Škofova trgovina z galanterijskim in drobnim blagom, ter ji poskrbel posebni vhod s ceste. Da pridobi tudi za občinstvo iz meščanskih slojev več prostora, je napravil iz skladišč na desni strani dvorišča leseno verando, dvorišče pa je preuredil v majhen, toda prijeten restavracijski vrt. Tudi zunanje lice »Šestice« je popravil in olepšal, tako da je nastala iz prejšnje predmestne gostilne udobna meščanska re-

ALEŠ ZALAZNIK

stavracija, v katero so Ljubljančani zaradi dobre hrane in solidne postrežbe čedalje bolj zahajali.

Sredi uspešnega dela in novih načrtov je Aleša Zalaznika nenadoma dohitela smrt. Umrl je dne 7. julija 1924. za kapjo, star šele 37 let. Z njim je izgubilo naše gostinstvo enega svojih najboljših mož, ki je združeval temeljito strokovno izobrazbo s široko razglednostjo po svetu. Bil je vrl narodnjak in rad podpiral vsa narodna prizadevanja.

Terezija Zalaznik

Aleševa zvesta družica na njegovi življenjski poti ni pustila načrtov pokojnega soproga nedovršenih, ampak se je čvrsto lotila započete delo. Namesto lesenih verand je dala napraviti zidane in povečane. Zgradila je nov, veliki salon in dala poleg njega napraviti moderno kegljišče. Na levi strani vrta so nastale tri zidane »lože«, katerih stebri in oboki arhitektonsko prav prijetno učinkujejo.

Leta 1937. se je Terezija Zalaznik iz »Šestice« preselila v svojo novo, petnadstropno hišo v Gajevi ulici št. 6, kjer stanuje s hčerko, gospo Zinko, poročeno Gregorin, in sinom Alešem. Gostilno vodita od l. 1937. kot zakupnika Albin in Ana Izlakar z Bleda.

Po zaslugi Zalaznikovih je postala stara »Šestica« ena izmed onih ljubljanskih restavracij, v katerih je na posrečen način združen starinski, domači značaj slovenske gostilne s pridobitvami modernega časa.

1936.: Kančeva tvornica vžigalnikov v Ljubljani. Tudi tu se je na nedvomen način pojasnil sedež te stare ljubljanske industrije, ki je bil dotlej neznan.

Slovenec :

1932., št. 249.: Zoisova palača v Ljubljani.

1934., št. 100.: Slovenci v Kazinskem društvu v Ljubljani.

1935., št. 90.: Ljubljanske ulice, ki so izginile.

1936., št. 27.: K zgodovini Mahrove hiše v Ljubljani.

1936., št. 85.: Doneski k zgodovini Figovčeve gostilne na Ajdovščini v Ljubljani.

1937., št. 185.: Hiša »Pri tišlarju« na Emonski cesti.

1939., št. 125.: Obrtniki v stari Ljubljani.

Svojemu zvestemu sotrudniku želi Kronika še veliko zdravih in za naše domoznanstvo uspešnih let.

MATILDA JEUNIKER

ANTON JEUNIKER

DODATKI K ZGODOVINI GOSTILNE »PRI ŠESTICI« V LJUBLJANI

DR. RUDOLF ANDREJKA

Ko je bil članek v gornji stvari že v tisku,¹ mi je poslal gosp. podpolkovnik v p. Anton Jeuniker v Ljubljani fotografična posnetka svojih staršev Antona Jeunikerja star. in Matilde Jeuniker, roj. Kancian, ki jih tu priobčujem. Njiju originalni slike, ki jih je napravil l. 1851. slikar Pavel Kühnl, je gospod podpolkovnik blagovoljno namenil po svoji smrti mestnemu muzeju v Ljubljani.

Glede trgovca z žitom *Antona Kanciana* je sedaj dognano, da se je rodil dne 15. julija 1784. v Kiseku (Köszeg) pri Sombatelju na Ogrskem in umrl dne 26. maja 1844. v Ljubljani.

O *Vincencu Jeunikerju* sem še izvedel, da je bil na posled predsednik okrožnega sodišča v Novem mestu. Ker utegne njegova oseba zanimati tudi pravniške kroge, podam o njem še tole.²

Rojen dne 8. januarja 1823. na Sv. Petra cesti 96 kot sin premožnega posestnika Janeza Jevnikarja in

¹ Glej Kronika 1940., št. 2., str. 85.—91. V besedilu članka naj se popravijo naslednje tiskovne napake: str. 86., 2. stolpec, 11. vrsta od zgoraj, prav: na desni namesto: na levi; str. 89., 2. stolpec, 1. vrsta od zgoraj prav: policijski namesto: polanjski; str. 91., poglavje Zalazniki, 1. stolpec, 2. vrsta od zgoraj prav: Jakob namesto Aleš; 1. stolpec, 4. vrsta od zgoraj je za besedama: 3. avgusta vriniti: 1884.; str. 91., 2. stolpec, 6. vrsta od spodaj prav: Gašperin namesto Gregorin.

² Laib. Zg. in Slov. Narod z dne 23. okt. 1888.

Ane Mazovic, je Vincenc Jeuniker dovršil l. 1845. pravne študije na Dunaju, vstopil 11. junija 1847. kot konceptni pripravnik v službo pri ljubljanskem guberniju, bil l. 1848. pripravnik pri okrajnem komisarjatu v Kranju, služil od 1850.—55. kot sodni pristav v Krškem in Črnomlju, bil l. 1855. imenovan za namestniškega koncipista v Ljubljani, l. 1856. pa za okrajnega predstojnika v Vipavi, kjer je ostal 11 let in si tam tudi izbral svojo življenjsko družico. Ob reorganizaciji sodne službe l. 1867. je postal okrajni sodnik v Postojni, a že naslednje leto (1868.) deželno-sodni svetnik v Ljubljani, dne 23. maja 1875. pa je bil imenovan za predsednika okrožnega sodišča v Novem mestu. Tam je umrl dne 21. oktobra 1888.

Vincenc Jeuniker je dobro obvladal slovenščino in bil »ljudstvu blag, prijazen in pošten sodnik« (Dolenjske Novice 1887., št. 12.), a tudi sicer »izvrsten pravnik in neutrudno delaven uradnik« (Dolenjske Novice 1888., št. 21.).

Iz zakona z Emo pl. Šivic iz Podbrja pri Vipavi se mu je rodila l. 1860. v Vipavi hčerka Adela, ki se je okoli l. 1880. poročila s tedanjim okrajnim komisarjem Gottfriedom Friedrichom, poznejšim okrajnim glavarjem v Kamniku in Novem mestu.

Vdova Ema Jeuniker je soproga Vincenca preživela za 14 let. Umrla je v Novem mestu dne 3. septembra 1902., stara 85 let.

»Kroniko« izdaja mestna občina ljubljanska, predstavnik dr. France Stelè, zalaga in tiska Učiteljska tiskarna, predstavnik Francè Štrukelj, za uredništvo odgovoren Jože Gregorič. — Ponatis člankov in slik dovoljen samo s pristankom uredništva. Rokopisi se ne vračajo. Izhaja 4 krat na leto in stane za vse leto din 80'—, za pol leta din 40'—, za četrt leta din 25'—. Za inozemstvo din 100'—. — Posamezni številka din 30'—. — Naroča se: Učiteljska tiskarna, Ljubljana.